

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA ELIAS ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 32800/02)

Hotărâre

Strasbourg

12 mai 2009

Definitivă

12/08/2009

Hotărârea poate suferi modificări de formă.

În cauza Elias împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din: Josep Casadevall, *președinte*, Boštjan M. Zupančič, Corneliu Bîrsan, Elisabet Fura-Sandström, Egbert Myjer, Luis López Guerra, Ann Power, *judecători*, și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 14 aprilie 2009,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 32800/02 îndreptată împotriva României, prin care doi resortisanți ai acestui stat care au, de asemenea, cetățenie germană, domnul Josep Elias și doamna Sana Elias („reclamanții”), au sesizat Curtea la 9 iulie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții pretind o atingere adusă dreptului lor de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, ținând seama de imposibilitatea în care se află de a beneficia de dreptul lor la despăgubire pentru un bun imobil, în temeiul legislației interne cu privire la restituiri.

4. La 4 aprilie 2008, Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, aceasta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună. În temeiul art. 44 § 1 a) din regulamentul Curții, aceasta a transmis, de asemenea, o copie a cererii guvernului german, care nu a dorit să-și prezinte punctul de vedere asupra cauzei.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamanții, soț și soție, s-au născut în 1929 și, respectiv, 1931 și locuiesc în Kempten, Germania.

6. În 1983, casa reclamanților situată în Lugoj a fost naționalizată ca urmare a plecării acestora în străinătate. Ulterior, casa a fost ocupată de terți în temeiul unor contracte de închiriere încheiate cu statul („chiriași”).

7. La 21 august 1996, Comisia județeană Timiș pentru aplicarea Legii nr. 112/1995 a respins cererea reclamanților privind restituirea casei. Prin hotărârea din 3 septembrie 1997, Judecătoria Lugoj a respins contestația reclamanților împotriva acestei soluții. Instanța a reținut că reclamanții au primit 55 766 lei românești (ROL) la momentul naționalizării bunului și că, în orice caz, bunul era ocupat de chiriași. Din actele aflate la dosar nu reiese că reclamanții au formulat apel împotriva acestei hotărâri.

8. La 18 mai 2001, prin intermediul unui executor judecătoresc, reclamanții au adresat Primăriei Municipiului Lugoj o notificare întemeiată pe Legea nr. 10/2001 în vederea restituirii în natură a bunului. Aceștia susțineau că nu au fost autorizați să ia în străinătate suma care le-a fost acordată cu titlu de despăgubiri la naționalizarea casei lor.

9. La 3 iulie 2001, primăria a informat reclamanții că restituirea în natură nu era posibilă, întrucât casa a fost cumpărată de chiriași. Aceasta le-a comunicat, de asemenea, că aveau posibilitatea de a opta pentru măsuri de reparație prin echivalent.

10. Prin decizia din 31 ianuarie 2002, societatea M., care administra bunurile din patrimoniul statului, a respins cererea de restituire în natură a bunului și a stabilit că reclamanții aveau dreptul să primească suma de 249 077 947 ROL cu titlu de despăgubiri. Societatea a precizat că a luat în considerare valoarea imposibilă a bunului, astfel cum reieșea din documentele furnizate de direcția economică a primăriei și că a diminuat această valoare cu suma reactualizată a despăgubirilor care au fost acordate reclamanților în 1983. Reclamanții nu au contestat această decizie.

11. La 9 iulie 2002, reclamanții au informat grefa Curții că, în mai 2002, ca răspuns la cererea lor de solicitare a informațiilor privind data la care vor putea obține despăgubirile, autoritățile le-au comunicat că nu dispuneau încă de fonduri. Prin aceeași comunicare, aceștia au susținut că nu au fost autorizați să ia cu ei în străinătate despăgubirile acordate în 1983, astfel încât suma respectivă s-a depreciat în România. Reclamanții au estimat, de asemenea, că suma acordată prin decizia din 31 ianuarie 2002 era derizorie. Prin comunicarea din 6 noiembrie 2002, reclamanții au reiterat că nu au primit despăgubirile acordate prin această decizie datorită pretensei lipse de fonduri.

12. Prin comunicarea din 14 noiembrie 2005, transmisă de Guvern în anexă la observațiile sale, primăria a comunicat reclamanților că a transmis dosarul acestora Comisiei Centrale a

Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților (ANRP) în vederea acordării despăgubirilor stabilite prin decizia din 31 ianuarie 2002.

13. La 16 mai 2008, ANRP a informat Guvernul că dosarul reclamanților nu a fost încă selecționat în vederea examinării.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

14. Dispozițiile legale relevante (inclusiv cele ale Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989) și jurisprudența internă relevantă sunt descrise în hotărârile *Brumărescu împotriva României* [(MC), nr. 28342/95, pct. 31-44, CEDO 1999-VII], *Străin și alții împotriva României* (nr. 57001/00, pct. 19-26, CEDO 2005-VII), *Păduraru împotriva României* [nr. 63252/00, pct. 23-53, CEDO 2005-XII (extrase)] și *Tudor împotriva României* (nr. 29035/05, pct. 15-20, 17 ianuarie 2008).

III. TEXTELE CONSILIULUI EUROPEI

15. În rezoluția Res(2004)3 privind hotărârile care relevă o deficiență structurală subiacentă, adoptată la 12 mai 2004, Comitetul de Miniștri a indicat după cum urmează:

„Comitetul de Miniștri, în conformitate cu art. 15.b din Statutul Consiliului Europei,

Considerând că scopul Consiliului Europei este realizarea unei uniuni mai strânse între membrii săi și că unul dintre mijloacele cele mai importante pentru atingerea acestui scop este apărarea și dezvoltarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

Reafirmându-și convingerea potrivit căreia Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „convenția”) trebuie să rămână punctul de referință esențial în domeniul protecției drepturilor omului în Europa și amintindu-și angajamentul de a lua măsuri vizând garantarea eficacității pe termen lung a sistemului de control instituit de convenție;

Reamintind caracterul subsidiar al mecanismului de control instituit prin convenție, care presupune, în conformitate cu art. 1 al acesteia, ca drepturile și libertățile garantate prin convenție să fie protejate în primul rând de dreptul intern și aplicate de autoritățile naționale;

Salutând, în acest context, faptul că convenția face astăzi parte integrantă din ordinea juridică internă a tuturor statelor părți;

Reamintind că, în temeiul art. 46 din convenție, Înaltele Părți Contractante se angajează să respecte hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului (denumite în continuare „Curtea”) în litigiile în care acestea sunt părți și că hotărârea definitivă a Curții este transmisă Comitetului de Miniștri care supraveghează executarea acesteia;

Subliniind interesul de a acorda asistență statului în cauză pentru identificarea problemelor subiacente și a măsurilor de executare necesare;

Considerând că punerea în aplicare a hotărârilor ar fi facilitată în cazul în care existența unei probleme structurale ar fi deja identificată în hotărârea Curții;

Având în vedere observațiile prezentate cu privire la acest aspect de către Curte la sesiunea Comitetului de Miniștri din 7 noiembrie 2002;

Solicită Curții:

I. în toată măsura posibilului, să identifice în hotărârile în care aceasta constată o încălcare a convenției ceea ce, potrivit acesteia, prezintă o problemă structurală subiacentă și sursa acestei probleme, în special atunci când aceasta poate să conducă la cereri numeroase, astfel încât să acorde asistență statelor pentru a găsi soluționarea adecvată și Comitetului de Miniștri pentru a supraveghea executarea hotărârilor;

II. să semnaleze în special orice hotărâre care indică existența unei probleme structurale și sursa acestei probleme nu numai statului respectiv și Comitetului de Miniștri, ci și Parlamentului, Secretarului General al Consiliului Europei și Comisarului pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei, și să semnaleze în mod corespunzător aceste hotărâri în baza de date a Curții.”

16. Recomandarea Comitetului de Miniștri Rec(2004)6 cu privire la ameliorarea căilor de atac interne, adoptată la 12 mai 2004, se citește după cum urmează:

„Comitetul de Miniștri, în conformitate cu art. 15.b din Statutul Consiliului Europei,

Considerând că scopul Consiliului Europei este realizarea unei uniuni mai strânse între membrii săi și că unul dintre mijloacele cele mai importante pentru atingerea acestui scop este apărarea și dezvoltarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

Reafirmându-și convingerea potrivit căreia Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „convenția”) trebuie să rămână punctul de referință esențial în domeniul protecției drepturilor omului în Europa și amintindu-și angajamentul de a lua măsuri vizând garantarea eficacității pe termen lung a sistemului de control instituit de convenție;

Reamintind caracterul subsidiar al mecanismului de control instituit prin convenție, care presupune, în conformitate cu art. 1 al acesteia, ca drepturile și libertățile garantate prin convenție să fie protejate în primul rând de dreptul intern și aplicate de autoritățile naționale;

Salutând, în acest context, faptul că convenția face astăzi parte integrantă din ordinea juridică internă a tuturor statelor părți;

Subliniind că, potrivit art. 13 din convenție, statele membre s-au angajat să asigure faptul că orice persoană care are o plângere credibilă privind încălcarea drepturilor și libertăților sale garantate de convenție are dreptul la un recurs efectiv în fața unei autorități naționale;

Reamintind că, pe lângă obligația de a asigura existența unor astfel de recursuri efective în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (denumită în continuare „Curtea”), statele au obligația generală de a soluționa problemele subiacente încălcărilor constatate;

Subliniind că este datoria statelor membre să se asigure că recursurile interne sunt efective în drept și în practică și că pot conduce la o decizie pe fondul plângerii și la un remediu adecvat pentru orice încălcare constatată;

Luând notă de faptul că natura și numărul cererilor transmise Curții și al hotărârilor pe care aceasta le pronunță arată că este necesar, mai mult ca oricând, ca statele membre să se asigure, de manieră eficace și în mod regulat că astfel de recursuri există în toate împrejurările, în special în cazul duratei excesive a procedurilor judiciare;

Estimând că disponibilitatea recursurilor interne efective pentru toate acuzațiile credibile privind încălcări ale convenției ar trebui să permită reducerea volumului de muncă al Curții ca rezultat, pe de o parte, al descreșterii numărului de cauze cu care este sesizată, iar pe de altă parte, al faptului că tratamentul circumstanțiat al cauzelor la nivel național este de natură să faciliteze examinarea lor ulterioară de către Curte;

Subliniind că îmbunătățirea recursurilor la nivel național, în special în ce privește cauzele repetitive, ar trebui să contribuie, de asemenea, la reducerea volumului de muncă al Curții;

Recomandă statelor membre, luând în considerare exemplele de bune practici menționate în anexă:

I. să se asigure, printr-o revizuire constantă, în lumina jurisprudenței Curții, că există recursuri interne pentru orice persoană care reclamă, într-o manieră credibilă, o încălcare a convenției și că aceste recursuri sunt efective, în măsura în care pot conduce la o decizie pe fondul plângerii și la un remediu adecvat pentru fiecare încălcare constatată;

II. să reexamineze, ca urmare a hotărârilor Curții care relevă deficiențe structurale sau generale în dreptul sau practica statului, eficiența remediilor interne existente și, în măsura în care este necesar, să creeze remedii efective pentru a evita prezentarea la Curte a cauzelor repetitive;

III. să acorde o atenție particulară, în legătură cu punctele I și II de mai sus, existenței recursurilor efective în caz de reclamație credibilă privind durata excesivă a procedurilor jurisdicționale;

Mandatează Secretarul General al Consiliului Europei să ia măsurile necesare pentru acordarea asistenței corespunzătoare statelor membre care o solicită, pentru a le ajuta să pună în aplicare prezenta recomandare.”

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

17. Reclamanții consideră că imposibilitatea în care se află de a beneficia de dreptul la despăgubire pentru casa lor naționalizată constituie o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor. Aceștia invocă, în esență, art. 1 din Protocolul nr. 1, ale cărui părți relevante sunt redactate astfel:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

18. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

19. Guvernul insistă asupra faptului că reclamanții au beneficiat de posibilitatea de a se adresa autorităților administrative în vederea acordării despăgubirilor în temeiul Legii nr. 10/2001. Potrivit Guvernului, mecanismul instituit de această ultimă lege, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, privind crearea Fondului *Proprietatea* este în măsură să ofere persoanelor în cauză despăgubiri corespunzătoare cerințelor din jurisprudența Curții. Acesta susține, de asemenea, că există aproximativ 6 000 de titluri de despăgubire emise de Comisia Centrală. Guvernul constată că s-a menținut echilibrul just între interesul general și respectarea drepturilor individuale ale reclamanților.

20. Reclamanții subliniază că, timp de doisprezece ani, au depus eforturi pentru a-și recupera casa și că nu au primit nici despăgubiri.

21. Curtea observă că, prin decizia din 31 ianuarie 2002, societatea M. a recunoscut reclamanților dreptul de a primi suma de 249 077 947 ROL cu titlu de despăgubiri pentru casa respectivă. Prin urmare, reclamanții dețineau un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție. În consecință, neplata despăgubirilor până în prezent constituie o ingerință în dreptul acestora la respectarea bunurilor. Prin urmare, Curtea trebuie să examineze dacă ingerința pretinsă se justifică în cadrul acestei dispoziții.

22. Pentru a stabili dacă s-a menținut un echilibru just între cerințele interesului general și imperativele apărării dreptului reclamanților la respectarea bunurilor, Curtea trebuie să examineze dacă termenul necesar autorităților române pentru plata unei despăgubiri persoanelor în cauză nu le-a cauzat acestora un prejudiciu disproporționat și excesiv. În această privință, Curtea reamintește că statele dispun de o largă marjă de apreciere pentru a determina ceea ce este în interesul public, în special atunci când este vorba de adoptarea și de aplicarea măsurilor de reformă economică sau de justiție socială (*Ramadhi și alți 5 împotriva Albaniei*, nr. 38222/02, pct. 79, 13 noiembrie 2007).

23. În speță, au trecut mai mult de șapte ani de la decizia menționată fără ca reclamanții să fi primit despăgubirile. În ceea ce privește argumentul Guvernului potrivit căruia mecanismul instituit de Legea nr. 247/2005 este în măsură să ofere despăgubirile corespunzătoare, Curtea reamintește că s-a pronunțat deja că Fondul *Proprietatea* nu funcționează în prezent într-un mod care să poată conduce la acordarea efectivă a despăgubirii reclamanților (a se vedea, printre altele, *Tudor*, citată anterior, pct. 33).

24. În aceste condiții, chiar dacă Guvernul ar fi putut demonstra că ingerința în dreptul reclamanților era prevăzută de lege și servea unei cauze de utilitate publică, Curtea consideră că s-a distrus echilibrul just dintre protecția proprietății reclamanților și cerințele interesului general și că reclamanții au suportat o sarcină specială și exorbitantă.

25. Prin urmare, Curtea constată că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 46 DIN CONVENȚIE

26. Art. 46 din convenție prevede:

„1. Înaltele părți contractante se angajează să se conformeze hotărârilor definitive ale Curții în litigiile în care ele sunt părți.

2. Hotărârea definitivă a Curții este transmisă Comitetului de Miniștri care supraveghează executarea ei.”

27. Curtea constată că încălcarea dreptului reclamanților la respectarea bunurilor, astfel cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1, își are originea într-o problemă la scară largă, rezultată din funcționarea defectuoasă a mecanismului instituit de Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, care nu a reușit până în prezent să acorde efectiv despăgubirea persoanelor beneficiare ale măsurilor de reparație prevăzute de această lege.

28. Curtea reamintește că, atunci când constată o încălcare, statul pârât are obligația legală nu numai de a plăti persoanelor în cauză sumele alocate cu titlu de reparație echitabilă prevăzută de art. 41, ci, de asemenea, de a alege, sub supravegherea Comitetului de Miniștri, măsurile generale și/sau, după caz, individuale pe care să le includă în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate de Curte și pentru a anula, pe cât posibil, consecințele acestei încălcări. Statul pârât este liber, sub supravegherea Comitetului de Miniștri, să-și aleagă mijloacele pentru îndeplinirea obligației sale legale în conformitate cu art. 46 din convenție, cu condiția ca aceste mijloace să fie compatibile cu concluziile conținute în hotărârea Curții [*Broniowski împotriva Poloniei* (MC), nr. 31443/96, pct. 192, CEDO 2004-V].

29. În ceea ce privește măsurile destinate să asigure caracterul efectiv al mecanismului stabilit de convenție, Curtea atrage atenția asupra rezoluției [Res (2004)3], precum și asupra Recomandării [Rec (2004)6] a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, adoptate la 12 mai 2004 (a se vedea supra, pct. 15-16).

30. Deși, în principiu, nu este de competența sa să definească măsurile de redresare corespunzătoare pentru ca statul pârât să-și îndeplinească obligațiile în conformitate cu art. 46 din convenție, având în vedere situația cu caracter structural constatată, Curtea observă că se impun, fără îndoială, măsuri generale la nivel național în contextul punerii în aplicare a prezentei hotărâri (*Broniowski*, citată anterior, pct. 193).

31. Pentru a acorda asistență statului pârât în îndeplinirea obligațiilor sale în conformitate cu art. 46, Curtea a încercat să indice, cu titlu strict informativ, tipul măsurilor pe care statul român ar putea să le ia pentru a pune capăt situației structurale constatate în speță. Aceasta consideră că statul pârât trebuie să garanteze, în cel mai scurt termen, prin măsuri legislative, administrative și bugetare corespunzătoare, punerea în aplicare, efectivă și rapidă, a dreptului la reparație, în conformitate cu principiul supremației dreptului și cu principiul legalității protecției drepturilor patrimoniale enunțate la art. 1 din Protocolul nr. 1, ținând seama de principiile enunțate de jurisprudența Curții în materie de despăgubiri (hotărârea *Broniowski*, citată anterior, pct. 176 și 186).

32. În special, statul trebuie să adapteze procedura instituită de legile de reparație (în prezent, Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005) astfel încât aceasta să devină într-adevăr coerentă, accesibilă, rapidă și previzibilă, inclusiv în ceea ce privește metoda de alegere a dosarelor care vor fi înaintate comisiei centrale (a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Viașu împotriva României*, nr. 75951/01, pct. 82-83, 9 decembrie 2008; *Faimblat împotriva României*, nr. 23066/02, pct. 53-54, 13 ianuarie 2009; *Katz împotriva României*, nr. 29739/03,

pct. 35-36, 20 ianuarie 2009; *Deneș și alții împotriva României*, nr. 25862/03, pct. 66, 3 martie 2009, ultimele trei hotărâri nefiind încă definitive).

III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

33. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

34. Reclamanții insistă cu privire la restituirea în natură a casei lor. Aceștia afirmă, de asemenea, că au efectuat cheltuieli semnificative și că le-au fost cauzate suferințe în încercarea de recuperare a propriului bun. Reclamanții consideră că prejudiciul lor depășește 10 000 EUR, dar precizează că sunt dispuși să renunțe la această sumă în cazul în care ar obține restituirea casei lor. În cazul unui răspuns negativ, aceștia lasă la aprecierea Curții evaluarea situației lor. Reclamanții precizează, de asemenea, că nu au păstrat documentele justificative ale cheltuielilor lor, cu excepția unui document care atestă plata unei sume de 250 000 ROL către executorul judecătoresc la 18 mai 2001 pentru notificarea adresată primăriei. Persoanele în cauză au depus la dosar o copie a acestei chitanțe.

35. Guvernul constată că reclamanții nu au contestat decizia din 31 ianuarie 2002, prin care li s-a acordat suma de 249 077 947 ROL. Prin urmare, aceștia nu pot solicita restituirea în natură a bunului, ci numai valoarea actualizată a despăgubirilor. Bazându-se pe datele furnizate de Institutul Național de Statistică pentru luna septembrie 2008, Guvernul consideră că valoarea reactualizată a sumei respective este de 449 162 261 ROL, și anume 12 051,25 EUR.

36. Guvernul consideră că reclamanții nu au formulat o cerere propriu-zisă pentru prejudiciu moral și constată că aceștia nu au prezentat decât un singur document justificativ pentru cheltuielile de judecată.

37. Curtea reamintește că o hotărâre de constatare a unei încălcări implică pentru statul pârât obligația de a pune capăt încălcării și de a-i anula consecințele astfel încât să se restabilească, pe cât posibil, situația anterioară acesteia [*Iatridis împotriva Greciei* (reparație echitabilă) (MC), nr. 31107/96, pct. 32, CEDO 2000-XI].

38. În speță, ținând seama de natura încălcării constatate, Curtea consideră că reclamanții au suferit un prejudiciu material și moral, care nu este suficient compensat prin constatarea încălcării.

39. Curtea observă, de asemenea, că în favoarea reclamanților nu s-a pronunțat nici o hotărâre judecătorească sau decizie administrativă prin care să le fie recunoscut dreptul la restituirea în natură a bunului. Prin urmare, Curtea respinge această cerere.

40. Cu toate acestea, Curtea subliniază că o decizie administrativă, pe care reclamanții nu au contestat-o, a stabilit valoarea despăgubirilor. Prin urmare, aceasta consideră că plata acestor despăgubiri, reactualizate pe baza ratei inflației și completate cu o sumă cu titlu de prejudiciu moral și de cheltuieli de judecată, i-ar situa pe reclamanți, pe cât posibil, într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele art. 1 din Protocolul nr. 1 nu ar fi fost încălcate. Prin urmare, pe baza elementelor de care dispune și pronunțându-se în echitate, astfel cum prevede art. 41 din convenție, Curtea acordă împreună reclamanților suma de 14 000 EUR pentru toate prejudiciile și cheltuielile.

C. Dobânzi moratorii

42. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă;
2. Hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la convenție;
3. Hotărăște:
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamanților, în termen de trei luni de la data rămânerei definitive a prezentei hotărâri, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 14 000 EUR (paisprezece mii euro) pentru toate prejudiciile și cheltuielile, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
 - b) că suma menționată anterior va fi convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății;
 - c) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;
4. Respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 12 mai 2009, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Stanley Naismith
Grefier adjunt

Josep Casadevall
Președinte